

Athenen kiltalehti

KUKKA

nro 1/2009

www.athenefi.fi

OTANIEMI

LAOS

RAUTATIEASEMA

JAPANI

TAMPERE

ALPIT

Sisällys:

- 3** Pääkirjoitus
- 4** Ulkomaan toivot
- 6** Madcook
- 7** Älä tee sitä. Sun aivot surkastuu ja sä kuolet!
- 8** Matka jonka Madventures jätti tekemättä
- 10** Maailma pieni paikka on
- 12** Leipää ja piimää
- 14** Tampereen eksotiikkaa
- 16** Paskaa lunta
- 17** Astan angsti
- 18** Kolumni: Matka päämääränä

Kukka 1/09

Informaatioverkostojen kilta Athenen kiltalehti
www.athene.fi/kukka

Päätoimitus: Svante Suominen, Johannes Nyman

Taittaja: Otso Hannula

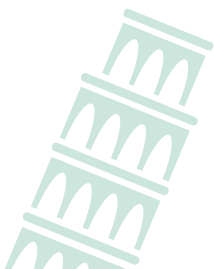
Toimittajat: Aino Nishihama, Asta Länsimies, Johannes Nyman, Juho Kokkola, Kati Heikkinen, Olli Mattila, Otso Hannula, Oula Antere, Sofia Ziessler, Tuija Velinen, Vesa Luusua

Valokuvat: Aino Nishihama, Hannu Isopahkala, Ilona Mäkinen, Johannes Nyman, Juho Kokkola, Kati Heikkinen, Olli Mattila, Oula Antere, Tuija Velinen

Senior Executive Technology Advisor: Petteri Noponen

Paino: Redfina Oy

Painos: 100 kpl

Sinimunaisuutemme*

Pitkän harkinnan ja parin pitkän neuvoa-antavan jälkeen myöntävä vastaus alkoi kirkastua mielessäni. Halusin ehdottomasti kantaa korteni kekoon ja tuoda munani koriin. Kukka ei missään nimessä saanut kiihtyä.

Athenea ja athenelaisia kuvaa tietynlainen *jännä* sinimunaisuus, joka on saanut minut rakastumaan ja nyt jopa uhrautumaan yhdessä ystäväni Johanneksen kanssa.

Mitä sinimunaisuus sitten tarkoittaa? Sinimunaisuuteen kuuluvat rohkeus, avoimuus sekä niiden luoma yhteisöllisyys. Fyysisessä maailmassa sinimunaisuutemme voi havaita esimerkiksi määrästämme maailmalla sekä osoittamastamme aktiivisuudesta ja intohimosta kilttaamme ja opintojamme kohtaan. Tärkein asia on kuitenkin väistyneen puheenjohtajamme Infoähkys-sä esiin nostama, OLOhuoneen kynnyksen ylittämisen aikaansaama poikkivuosisikurssinen ”MOI!”-huudahdus.

Kymmenvuotissyntymäpäivämme kynnyksellä kehotan kaikkia kiinnittämään huomiota kynnyksen ylittäjiin, jotta voimme jatkossakin rehvastella sinisillä munillamme.

Tässä esikoislehdessämme olemme pyrkineet äärimmäiseen käyttäjäkeskeisyyteen. Positiivisen suuressa ja intohimoisessa Kukka-kokouksessa lehden tageiksi muotoutuivat Madventures, matkustaminen sekä kansainvälistymiseen innoittaminen. Älkää hajotko pakaseen! Lentoja lähtee päivittäin ja kesäkin on kohta käsillä.

Svante Suominen

*<http://www.youtube.com/watch?v=VV-qdCNpAnw>

Ulkomaan toivot

Koonnut: *Otso Hannula*

Pyysimme vuoden 2009 hallitusta esittelemään pareittain toisensa matkustuskohteina. Kuka on Eurooppalainen sivistyskaupunki, kuka etelän biletyskohde?

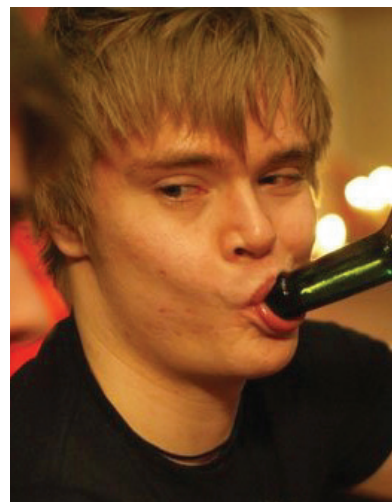

MIKKO KOSKI, Puheenjohtaja

Mikko on München. Siellä järjestetään Oktoberfest. Ei se neitimäinen 25 cl vehnäolut, vaan litran tuoppi lageria, perkele. Oikeastaan hiivan sijainnilla tai viljalla ei ole Mikolle niinkään väliä, avainsana oli se litra. Laatumääreeksi riittää niin olut, kahvi kuin joskus ruokakin. Tämä on oiva esimerkki siitä, kuinka kiltamme etevänä puheenjohtajana Mikko ymmärtää, että detaljit voi jättää muiden huoleksi, kun der Führer keskittyy (olennaiseen) kokonaisuuteen. Tärkeintä on reipas railakkuus. Tuoppi täyteen, huppa käyntiin, pukki ruutuun, kukko huoleen ja ruksi häpeäseinään. Suuntaa-antava prosessimalli kertoo siitä, mistä ovat hienot miehet ja suuret johtajat tehty. Rankka työ vaatii rankat hovit, ja joillekin huvikin käy työstä. Tämän tiesi aikanaan itse Kekkonenkin.

ANTTI KUMPUSALO, Ulkoneuvos

Reperbahn on Hampurin kuuluisa bailukatu, jossa energiaa ja menoa riittää kovan dokaamisen siivittämänä aina auringon nousuun asti. Reperbahnilla vallitsee saksalainen äjäkulttuuri, jossa olut virtaa ja naisia riittää, puhutaan vähän muttei yhtään paskaa. Tällä kadulla ei jahkailla, vaan hommat hoidellaan ripeästi turhia mukisematta.

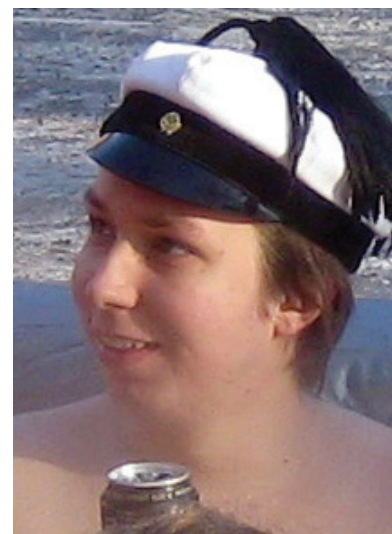

SUNI TUOMAINEN, Yrityssuhdevastaava

Tunnetusti "no man is an island", mutta ehkä tämä esittely tavoittaa jotain myös Suni Tuomaisesta. Santorinin vaikuttavat jyrkänteet loistavat päivisin auringon paisteessa. Kykladien saariryhmään kuuluvan saaren omaleimaiset maisemat ja menneisyys kiehtovat mielikuvitusta. Saaren asukkaat ovat tunnettuja ystävällisyydestään, ja eksynyt löytää usein kysymällä takaisin oikealle tielle. Pääkaupungissa Firassa on lisäksi vilkas yöelämä. Ennen aterialla on tapana käydä ousolla ja mezellä ruokahalun herättämiseksi.

PETTERI NOPONEN, Tiedottaja

Tiedottajamme Herra Tukholma: läheisestä sijainnista ja tuttavallisesta olemuksestaan johtuen useimmille jo entuudestaan tuttu matkakohde. Tämä Itämeren rannalla sijaitseva matkailijan unelma on helposti lähestyttävä, mutta kuitenkin tarjonnaltaan kirjava, ja uutta opittavaa riittää aina. Tähän kohteeseen on helppo tutustua esimerkiksi olutkulttuurin parissa, vilkkaiden opiskelijatapahtumien melskeessä tai vaikkapa työtehtävien ohessa. Älä kuitenkaan rajoitu näihin, vaan löydä oma tapasi nauttia tästä monipuolisesta tuttavasta.

SONJA PALOMÄKI, Emäntä

Emäntämme Sonja on kuin Fidzi. Tämä trooppinen paratiisisaari on pienestä koostaan huolimatta täynnä aarteita. Saaren ilmapiiri on tunnettu ystävällisyydestään ja vieraanvaraisuudestaan. Fidzi tarjoaa myös erilaisia seikkailuelämyksiä sukeluksesta risteilyihin. Fidzillä ei ole koskaan tylsää!

KATI HEIKKINEN, Sihteeri

Kati on kuin Las Vegas. Maailman huvittelukeskusten ykkönen Las Vegas on auki 24 tuntia vuorokaudessa. Las Vegasissa on toinen toistaan upeampia ja suurempia loistohotelleja, kiiltäviä pelikasinoita, erikoista arkkitehtuuria ja hienoja ostoskeskuksia. Lapsiperheiden kannattanee harkita muita kohteita, mutta menoa ja vilskettä etsivälle Las Vegas tarjoaa kaikkea mahdollista ja enemmänkin. Las Vegas täytyy nähdä ja kokea, jotta sen uskoisi todeksi!

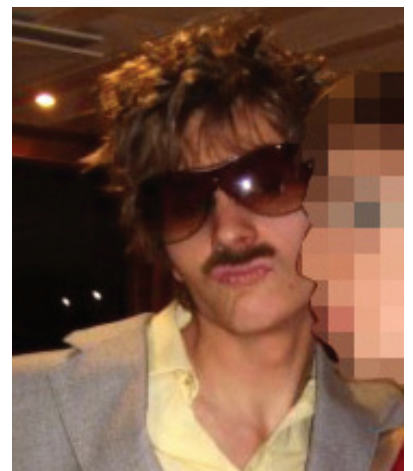
OULA ANTERE, Phuksikapteeni

Oula on kuin New Orleans, smuuttien ja chillien jazzsointujen sykkivä ilmentymä. Oula siis pitää paljon musiikista ja osaa myös valmistaa musiikkia, mikä on mahtava taito! Oula taitaa myös juhlat ja juomat kuten New Orleans konsanaan. Oulan baarikaappi on maailmankuulu (mikä johtaa usein sen ennenaikaiseen tyhjenemiseen). Monet kerrat Oula on ostanut Cointreau-pullon, joka "kestää vuoden" ja se on juotu maukkaiden triplavahvojen drinkkien seassa seuraavana päivänä.

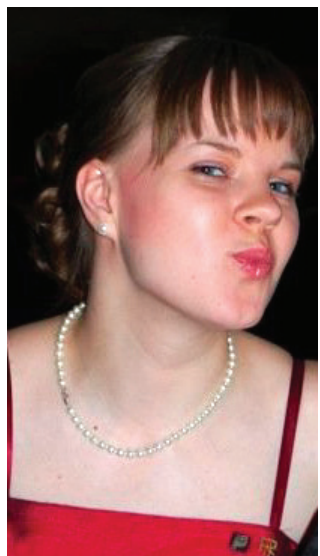
OLLI SAKSA, Isäntä

Olezi on Kingston, Amsterdam ja Turku samaan aikaan. Rento ku mikä, kesäinen ku mikä, vaarallinen ku mikä, vaaraton ku mikä, aurinkoinen ku mikä, pähee jätkä ku mikä. Olli on sitä miltä Jamaika kuulostaa, miltä Hollanti tuoksuu ja miltä Suomi näyttää kesällä.

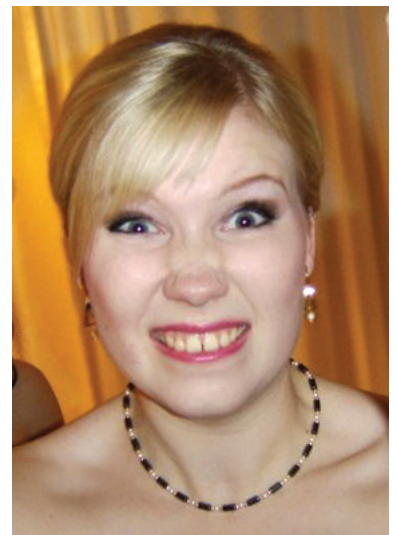
EMMA KAUPPI, Rahastonhoitaja

Emma "New York" Kauppi: tyttö joka ei koskaan nuku - tai ainakaan missaa hyviä bileitä! Emmassa yhdistyvät niin Manhattanin tyylikkyys kuin Bronxin katu-uskotavuuskin, sillä jos tälle neidille lähtee ryttyilemään, saa varmasti samalla mitalla takaisin! Kannattaakin siis valita hieman ystävällisempi lähestymistapa, sillä lämpimissä väleissä Emman kanssa olevat eivät tylsää hetkeä pääse kokemaan. Nähtävää ja ennen kaikkea kuultavaa riittää aitoon Broadway-tyyliin - takuuvarmasti. Mitä taas rahasioihin tulee, ne ovat hanskassa kuin Wall Streetillä konsanaan, ja mikä parasta: ilman talouskriisiä!

JULIA WIKERI, Opintovastaava

Matkakohteena Julia on kuin Saksa ja erityisesti Baijerin alue. Julian luonne muistuttaa saksalaisten tarkkaa ja pedanttia luonnetta, mutta hänessä on myös vahva Oktoberfest-puoli. Baijeria pidetään konservatiivisimpana osana Saksaa. Juliaa ei ehkä suoranaisesti voi pitää konservatiivisena, mutta klassinen pukeutuminen ja vankka Jokeri-fanius heijastelevat vienosti baijerilaisuutta. Saksan maisemat yllättävät erilaisuudellaan: yhtäkkiä on tyynestä Reinin laaksosta siirrytty suurkaupungin melskeeseen. Saman vaihtelevuuden voi löytää Juliastamme: ilopilleri saat-
taa helposti tulistua väärästä sanasta.

Madcook

Pohjoinen ulottuvuus ja nousevan auringon maa kohtasivat Jämeräntaipaleella Madcookin hengessä. Tavoitteena oli tarjota toiselle osapuolelle uusia makuelämyksiä. Elämyksiksi lopputulosta voi kutsua.

Le menu

Entrée
Soijamunakoisoja

Plat principal
Maksalaatikkoa
Nattoa
Pimää

Dessert
Leipäjuustoa lakkahillolla

- Is this dog food?

Mitäs siihen tulee näitä mausteita?
- 大豆, 納豆菌, 炊いたご飯

- Äp äp, älä ukota!

AAAARGH!

1. About ingredients

納豆は大豆を納豆菌によって発酵させた日本の食品。

2. About how to make Natto

伝統的な納豆の作り方は、蒸した大豆を藁で包み、40度程度に保温し約1日ほど置いておくというもの。藁に付着している納豆菌が大豆に移行し、増殖することによって発酵が起こり、納豆ができていく。

3. About how to eat

最も典型的な食べ方はいわゆる納豆ご飯で、白米を炊いたご飯と、納豆と一緒に食べるもの。これは醤油やタレ、和ガラシを加えてかき混ぜ、粘性のある糸が現れてから食べるのが一般的。鶏卵やウズラの卵、ネギ、ミョウガ、大根おろし、鰹節など、様々な食品を混ぜて食べることも多い。

“Älä tee sitä. Sun aivot surkastuu ja sä kuolet!”

Teksti: Vesa Luusula

Paaston aloittaminen ja sen harkitseminenkin saa aikaan voimakkaita reaktioita. Syöminen on melkein pä tabu länsimaisessa kulttuurissa. Syömme kun haluamme juhlaa ja pahaa oloakin parannamme jäätelön, makeisten ja erilaisten muiden hiilihydraattipurskeiden tuomalla mielihyvällä. Litra Ben & Jerryä saa suonet kohisemaan pariksi tunniksi ravintoainecocktailin kourissa ja mieli leijailee onnellisena euforisessa pilvessä. Sitten onkin taas nälkä.

Toisin kuin juoppous, syöppöys tuntuu leviävän epidemian tavoin maailmanlaajuisesti. Amerikkalaiset ja britit etunenässä, mutta jopa ranskalaisten ennustetaan olevan USA:n tasolla 2020 ja Kiinassakin rasvan osuus ruokavaliossa on kaksinkertaistunut viimeisen 15

vuoden aikana. Tuntuu, että emme näe metsää puilta, ruuankin tarkoitus on kadonnut makujen viidakkoon.

Paasto ei ole laihdutusmenetelmä. Alle kolmasosa kaatoavasta painosta on rasvaa lopun ollessa vettä ja lihasta. Tosin ravitsemusgurujen mukaan alle viikon mittainen paasto ei merkittävästi syö lihasmassaa trimmatustakaan kehosta. Kyse on siis lähinnä nesteistä. Miksi siis paastota? Paaston väitetään pistävän ruuansulatuksen kuntoon ja sen aikana huomaa, kuinka vähällä oikeasti tulee toimeen. Itse näen paaston hyvänä alkuna elintapojen muutokselle. Kyse on siis eräänlainen tahdon ja luonteenlujuuden mittari. Pahimmat fundamentalistit tulevatkin kulttuureista, joissa uskontoon kuuluu paasto.

1.päivä:

< 30 kcal

I've done this before! Yksi päivä syömättä ei ole ongelma! Jos lentokone kosahtaa auti-olle saarelle niin ensimmäisenä päivänä ei tarvitse alkaa metsästäämään kansamatkustajia. Kynä ja karkkimessuilla pyöräminen oli kuitenkin virheliike. Kuin huomaamatta yksi (1) konvehti meni suuhun ennen kuin tajusin, mitä olin tekemässä. Damn! Olin pahis muutenkin sillä klassiseen paastoon kuuluu myös suolihuuhtelu - minähän en mitään nesteitä rektumin kautta nauti!

2.päivä:

0 kcal

Neiti Fortuna päättää v****illa päin naamaa. Aalto Entrepreneurship Society tarjoilee ilmaiseksi pizzaa ja alkoholia - nirsoilen ja tyydyn bäd inglishillä marinoituihin slaideihin. Maha kurisee iltasella äänekkäästi, mutta tunne nälästä on kadonnut samalla kun kellon viisarit ohittivat päivällisajan.

3.päivä:

< 400 kcal

Sitä harvoin tajuaa, kuinka paljon ostokeskuksessa on hajuja. Ihan sikana. Kolmas päivä toi tullessaan primitiiviset saalistajan vaistot. Hajureseptorit ylikierroksilla poimin pienimmätkin vivahteet oli kyseessä sitten paistuneen cheddarin lumoava tuoksu tai pienen sinnappitehtaan jätökset. Siirryin suunnitelmien mukaisesti mehupaastolinjalle.

4.päivä:

400 kcal

Ihan kiva päivä. Hengästyy helposti, jos juoksee.

5.päivä:

< 800kcal

Lopettelu. Päivän aikana juon litran mehuajailtapäivällä totuttaudun ruokaan muutamalla mangostanilla. Illan kohokohtana on lasi olutta! Sosiaalinen pakko, palaveri Tee-renpelissä.

Summa: -4,9 kg

Matka jonka Madventures jätti tekemättä

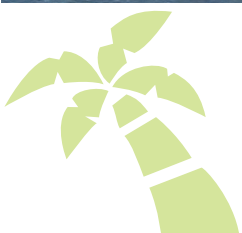
eli pari päivää Mekongilla

Teksti ja kuvat: Johannes Nyman

Maan toiseksi suurin kaupunki ja silti herään kolmatta aamua putkeen yli-innokkaan kukon kieuntaan. Ääni yhdistettynä aamusta asti painostavaan, yli 30:ssä asteessa huitelevaan lämpötilaan paljastaa heti etten ole kotona. Kylmä suihku, matkatavarat kasaan ja eurooppalaista kymppiä vastaava paksu nippu seteleitä korvaukseksi viimeisten öiden majoituksesta ja isännän kanssa edellisenä iltana juoduista oluista. Ostan kadunvarren pieneltä torilta kolme jumalaista täytettyä patonkia ja ensimmäisellä puraisulla kiistan jälleen mielessäni väitteet, joiden mukaan Ranska ei saanut kolonialismin vuosina mitään hyvää aikaan. Kohtauksen näyttämönä toimii Luang Prabang, keskellä viidakkoa makaava edesmenneen Laosin kuningaskunnan pääkaupunki.

Historiallisesti paikkakunnan on muuhun maailmaan yhdistänyt koko Kaakkois-Aasian läpi virtaava Mekong-joki. Tätä jokea pitkin on tarkoitus siirtyä länttä kohti, aina Thaimaan rajalle asti. Matkan alkupiste ei meinaa löytyä ja kun lopulta hikisenä pääsen rantaan, on pitkä ja kapea laiva ääriään myöten täynnä. Samanlainen kulkuväline jonka Riku ja Tunna matkallaan hylkäsivät turistimassan takia pursuaa nyt uskomattomasta määrästä erilaista kuljetettavaa ihmisistä ja eläimistä ruokaan ja polkupyöriin, yhtään valkonaamaista ei näy. Emminkolme sekuntia ja hyppään kyytiin. Istumapaikkoja ei näytä olevan vapaana, mutta paikalliseen tapaan ystävällisesti hymyilevä Chap raivaa minulle tilaa siirtämällä mukanaan korissa kantamiaan kanoja vähän kauemmas. Heti kun istun alas ja moottori starttaa ymmärrän, kuinka pitkä matka on edessä. Laivan tekniikka ärjyy hurjasti, varmaankin täyttääkseen odotukset jotka 30-luvun Neuvostoliitossa suunnitellun laitteen kannettavaksi on asetettu. Istuinten suunnittelussa ei ole käytetty turhaa aikaa mukavuustekijän maksimointiin: kova puinen penkki tarjoaa jalkatilaa noin puolet Finnairin turistiluokan vastaavasta ja pystysuora selkänöj ylettää hädin tuskin selän puoliväliin.

Tunnit kuluvat, ihmisiä jää pienissä kylissä joen varrella pois ja uusia tulee tilalle. Selviää etten ole ainoa länsimaalainen kyydissä, pari brittiä ja saksalaista viettää aikaansa aluksen taka-osassa. Chap kaivaa kitaransa esiin ja tahdittaa Rikosta ja rangaistusta mukavasti. Vaihdan osan eväistäni toisella puolella istuvan rouvan kanssa, saan loistavaa nuudelihässäkää muutamaa rambutania vastaan. Viiden tunnin matkan jälkeen paikat alkavat puutua. Raivostuttava viisivuotias päättää purkaa tylsistymistään minuun tökkimällä ja nykimällä hihoista. Molempien onneksi väliin tulee pojan isä joka näyttää olevan tilanteeseen aivan yhtä kypsä kuin minäkin. Juomme yhdessä herran pullosta paikallista pontikkaa ja katsomme kun poika valitsee uuden uhrin toisensa perään.

11 tuntia lähdön jälkeen saavumme Pakbengiin, pieneen kylään joka elää virallisesti joella kulkevien ihmisten majoittamisesta. Väsyneenä suostun heti laiturilla majatalon sisäänheittäjän tarjoukseen huoneesta yhdellä dollarilla. Jo matka majapaikkaan todistaa elinkeinorakennekartoituksen kaunistelluksi majatalon omistajan tarjotessa mahdollisuutta ostaa hasista tai oopiumia. Olen saapunut Kultaiseen kolmioon, koko Kaakkois-Aasian huumekaupan keskukseen.

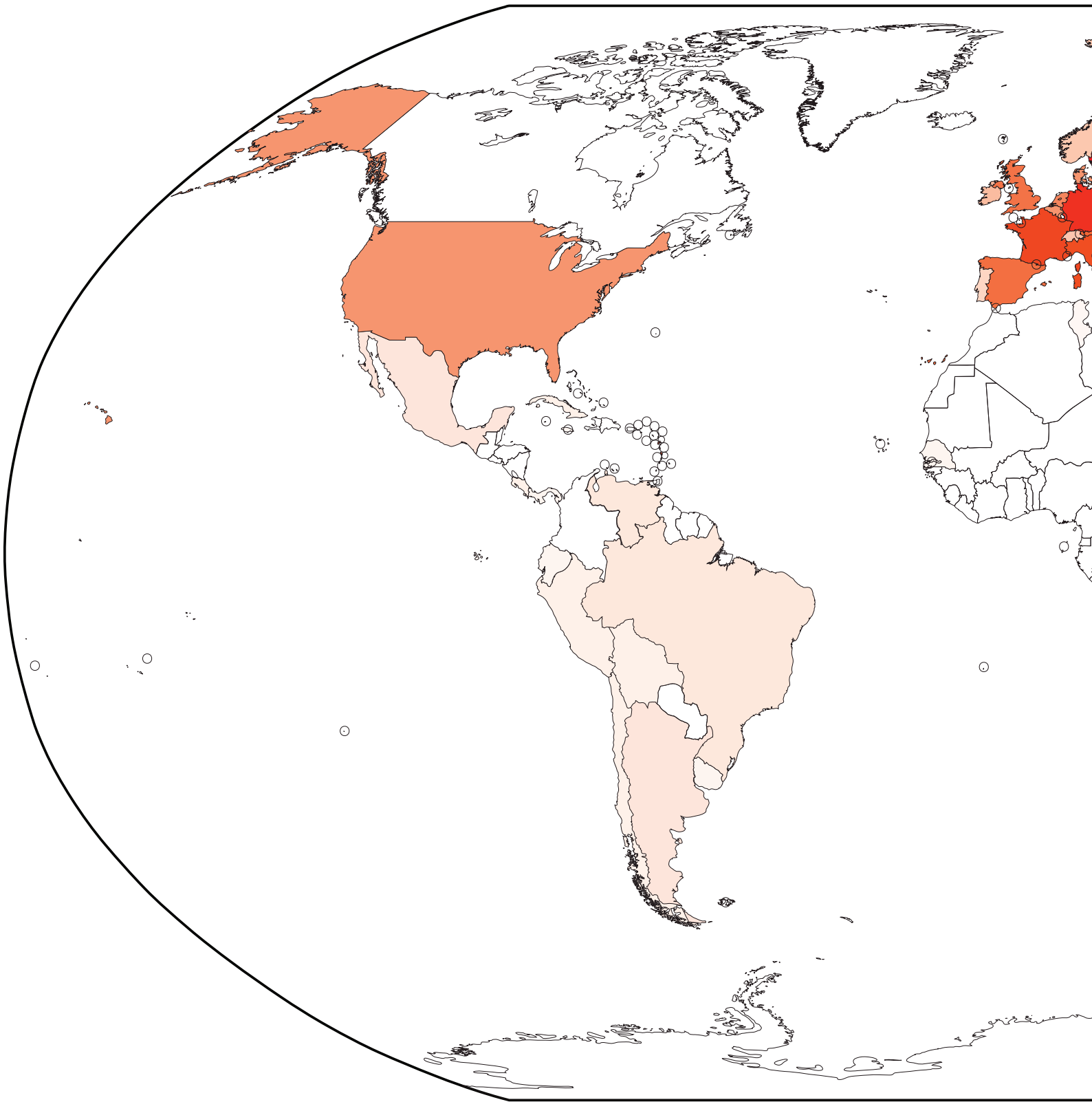
Pakbeng muuttuu pilkkopimeäksi puoli yhdeltätoista generaattorin sammuessä yöksi. Pimeys ja lämpö on aina yhtä eksoottinen yhdistelmä. Istun pienellä terassilla ja kuuntelen berliiniläisen markkinointijohtajan tarinaan siitä kuinka hän oli tullut takaisin näyttääkseen vaimolleen maailman, jossa matkusti 18-vuotiaana. Mietin haluaisinko itse palata.

Aamulla ilma on sateen jäljiltä viileämpi. Olen tällä kertaa ajoissa ja vene on tyhjempi, saan hyvän paikan. Toinen briteistä makaa puolikuolleen lattiassa. Surkea paikka sairastua, kelloiseen sairaalahoitoon edelleen vuorokauden matka. Paikalliset kalastajat kokevat kallioon sidottuja onkia ja Raskolnikov saa rangaistuksensa. Norsu siirtää tukkeja jokivarren rakennustyömaalla. Tunnit kuluvat, takapuoli puutuu. Sadekuuro ropisee välillä veneen kattoon ja Chab soittaa kitarallaan Hey Judea. Uskon Madventuresin miesten tehneen virheen.

Maailma pieni paikka on

Teksti: *Sofia Ziessler* Kartta: *Otso Hannula*

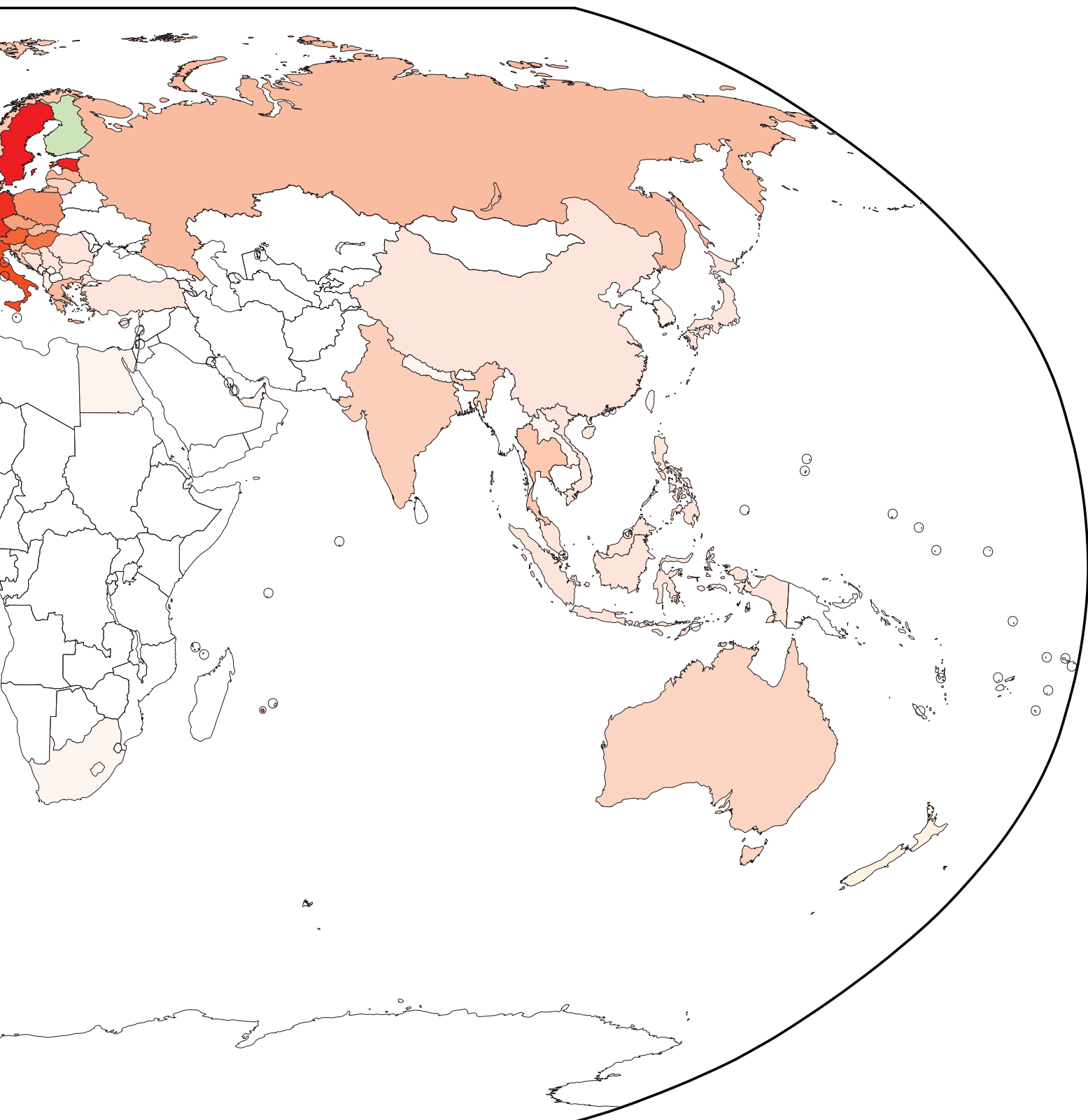

61 Athenen jäsentä vastasi kyselyyn, jossa selvitettiin, missä maissa he olivat matkustaneet opiskeluidensa alettua. Tietojen tilastoinnissa ei huomioitu useita vierailuja samaan maahan - olennaista oli vain saada binäärisesti selville, missä maissa oli matkustettu.

Tulokset paljastivat, että lähes kaikki kyselyyn vastan-

neet athenelaiset olivat pyörähtäneet Ruotsissa (56/61) ja Virossa (49/61). Saksa oli rankingissa kolmantena (37/61) ja romanttinen Ranska neljäntenä (30/61).

Kiintoisaa oli havaita, että Yhdysvallat sekä Tanska (16/61) olivat yhtä suosittuja ja vastaavasti Kreikka ja Venäjä (10/61) vetivät samalla voimalla kiltalaisiamme puoleensa. Vastaavasti Thaimaa ja Kroatia kiinnosti-

vat yhtä paljon (8/61) – vähän enemmän kuin Australia ja Liettua (6/61).

Tutkimusmatkailija-kiltalaiset olivat myös valloittaneet koko joukon eksoottisia maita/alueita. Seuraavissa maissa oli käynyt vain yksi matkailija: Taiwan, Singapore, Ecuador, Jamaika, Liechtenstein, Yhdistyneet Arabiemiirikunnat, Gambia, Nepal, Etelä-Afrikka,

Filippiinit, Senegal, Trinidad, Albania, Saint Martin, Laos, Dominikaaninen tasavalta sekä Panama.

Kohta kuulustelemme muutamalta killistiltä, millaisia mestoja maailmasta löytyy.

Leipää ja piimää

Teksti: Sofia Ziessler Kuvat: Ilona Mäkinen, Hannu Isopahkala

Olemme kollektiivisesti kolunneet ainakin 79 maata – tulos olisi vieläkin kovempi jos kaikki killstit olisivat vastanneet kyselyyn. Mitä tästä kaikesta on jäänyt käteen? Killstit kertovat.

Altti Rautalahti, kerro jotain kuumottavaa Serbiasta.

”Serbiassa ei sinänsä ollu mitään erityisen kuumottavaa (kävin tosin vaan Belgradissa, että en tiää onko maaseudulla millanen HC-meininki), mutta reilin siistein/vittumaisin tapahtuma (jota oon kyllä jo kerrannu varmaa sata kertaa killan jokaiselle tyypille) sattui kuitenkin siellä.

Lyhyesti: Vedin överijurrit parin tyypin kanssa kehen olin tutustunu Kreikassa/Bulgariassa ja heräsin aamulla joen varressa olevan klubilaivan edestä roskakasasta ilman mitään tavaroita. Rinkin olin jättänyt juna-aseman lokeroon, eli likaset vaatteet sain pitää (jee!). Siinä sitte jäätävässä kankkusessa piti käydä läpi tappiot. No ei ollu rahaa, ei interrail-lippua, ei passia eikä oikeestaa mitään muutakaan.

Pyyhe oli onneks olalla ja jokainen nörtihän tietää linnunradan käsikirjasta,

että pyyhe kantaa jo aika pitkälle. Pari tuntii siinä sitte hortoilin ”ettimässä mun kamoja” (vittu mikä idari), ennen ku tajusin että suurlähetystö pitäis löytää. Sit piti käydä valokuvaajalla ottaa kuva uutta passii varten ja western unionilta lissää mashii. Passi painettiin parissa tunnissa ja illalla pääsin jo jatkamaan matkaa.”

Ilona Mäkinen, mitä hassua on Etelä-Koreassa?

”Etelä-Koreassa ollaan tosi yhteisöllisiä eurooppalaisen ja amerikkalaisen yksilökeskeisyyden sijaan. Jos mennään porukassa syömään, niin yksi tyyppi käy hakemassa kaikille lasit vettä - usein ottaa tarjottimen ja lastaa sille kaikki lasit. Ensimmäisinä kertoina kävin luontevasti suomalaisena hake- massa oman veteni, niin että lasija oli sitten yksi ylimääräinen. Vesi siis tarjoillaan eri paikassa, missä ruoka on. Ruokakulttuuriin liittyvä hauska juttu on myös se, että päivän mittaan tarjoil-

laan usein samaa keittoa joka aterialla: aamiaisella, lounaalla ja illallisella. Keittoon saatetaan lisätä riisiä ja paikalliset syövät sen tikuilla!”

Janne Käki, pohdi Afrikkaa ja Siperiaa.

”Tämä Afrikka oikeastaan paljastui perillä Afrikan aasialaiseksi etäpesäkkeeksi, joten isokorvanorsujen manner on vielä togo-listalla. Siperiassa voisi törmätä karvaiseen jäänorsuun, ainakin pakasteena. Sen voisi roudata kotiin takanreunukselle sulamaan tai myydä Apetitille karvanorsupuikkojen raaka- aineeksi. Miltäs raiteelta se transsiberi- alainen nyt lähtikään?”

Jos sinun pitäisi valita jokin näistä, minkä ottaisit seuraavaksi matkakohteeksesi: Macao Kiinassa, Saint Lucia, Arabiemiirikunnat tai Valko-Venäjä. Analysoi.

”Macao, tuo Aasian Gibraltar - internet väittää kuvien kera jopa ”macay monkeyn” olevan olemassa, tiedä häntä. Se alkuperäinen apinakallio on tosin vielä tuoreessa muistissa, joten ehkä Macaon matkassa olisi bon voyagea liiankin kanssa.

Saint Lucia vaikuttaa myös ikävästi väliinputoajalta. Voodoo meininkiä löytäisi paremmin Pohjois-Karibian isommilta saarilta ja kapybaroja, sademetsiämme työmyyriä, taas sieltä missä nuolimyrkkysammakkomyrkkynuolet sinkoilevat pusikoissa.

Emiireissä (odotan sitä päivää, kun tätä viljellään puheessa samaan tapaan kuin ”Jenkkejä”) insinööri vasta riemastuisi. Dubai, aijai. Siellä ne rakentaa. Tosin voi sitä pettymystä, jos maailmasaari- ristossa ei sitten olekaan Persianlahden kohdalla ankkalammen kokoisessa

laguunissa liutaa uusia pieniä maapallosaaria. Tiätsä sillai rekursiivisesti.

Ehkä lopultakin valitsen Valko-Venäjän, jossa on keksitty miniatyrisoida jotain maapalloakin kiehtovampaa: Neuvostoliitto! Elättelen toivoa, että täältä löytyisi vielä aitoa rautaesiripun takaista meininkiä, jossa horisonttia ei ole tarvelty moderneilla lasitorneilla, vaan vanhat neukkukolossit saavat häiritsemättä dominoida maisemaa. Viiksekkäät diktaattorit eivät kenties sittenkään ole kuolleet vielä sukupuuttoon.”

Kaisa Hänninen, onko Costa Ricalakin liikaa brittejä?

”Costa Ricassa törmäsi ennemminkin jenkkeihin kuin britteihin. Brittejä siellä oli vielä aika vähän. Eli jos haluaa välttää ibizamaista britti-overloadia mukavassa biitsimestassa, josta löytyy myös paljon muutakin kivaa kuin pelkkää biitsiä, eikä jenkkituristit häiritse yltiöpäisesti, niin Costa Ricaa kannattaa harkita.”

Ovatko saksalaiset sinusta ärsyttäviä, jos tapaat heitä matkalla?

”Eivätpä oikeastaan. Eniten minua ärsyttävät jenkkituristit.”

Mikä on siisteintä, mitä teit Uudessa Seelannissa?

”Uudessa Seelannissa pääsi tekemään vaikka mitä siistiä, esimerkiksi haikaamaan jäätiköllä, lentämään pikakulentsikalla ja bongamaan valaita, mutta ehdottomasti siistein juttu oli kyllä laskuvarjohyppy Taupossa. 45 sekuntia vapaapudotusta ja sen perään leijailua laskuvarjolla älyttömän upeissa maisemissa - sitä fiilistä on vaikea voittaa.”

Satu Raudusojja, mikä meininki oli Thaimaassa?

”Thaimaassa oltiin koko perheen kanssa - ehkä vähän tylsää... en suosittelen perheen kanssa matkustamista. Turisteja ahdistelevat kaupustelijat vain jäivät mieleen. Hieronta oli selkeästi halvempaa kuin Suomessa - sitä suosittelen! En oikein viihtynyt sen takia, että paikallista kulttuuria tai kieltä ei pysty ymmärtämään lainkaan ja ylipäätään turistikohdeissa ei saa mitään kosketusta paikan aitoon meininkiin.”

Sampo Toiva, mikä on ollut päräyttävintä matkasi opintojen alun jälkeen?

”Intia. Jotkut sanoo, että maata joko rakastaa tai inhoaa - välimuotoja ei ole. Matkalla tuo ei tuntunut pitävän paikkaansa. En voinut ymmärtää miten joku rakastaisi sitä maata, mutta en kyllä itse inhonnutkaan. Matkan jälkeen ei mennyt kauaakaan, kun halu lähteä sinne uudestaan syntyi.”

Lars Oehlandt, olet herännyt Hong Kongissa matikanassarin ja Australian suurlähettilään välistä, mitä on tapahtunut?

”Todennäköisesti olen yrittänyt kalastella arvosanankorotusta perinteisellä ”vaihtoon Australiaan” -kikalla. Kiinni jäätyäni olen lähtenyt karkuun Hong Kongiin, jossa matikanassari on vahvistuksineen minut saartanut.”

Pelkäätkö käärmeitä? Entä ruokamyrkytystä?

”Erillään en pelkää kumpaakaan, mutta jos saisin ruokakäärmeestä myrkytys-

sen, niin sitten kyllä pelottaisi.”

Hannu Isopahkala, onko Saksassa tylsää?

”Saksa on kaiken kaikkiaan yhtä tylsä paikka kuin mikä muu tahansa Keski-Eurooppalainen maa. Keskiaikaiset vanhat kaupungit ja autobaanat ovat ihan samanlaisia, joka paikassa. Sen sijaan Berliini tanssii omassa kastissaan. Sii-nä on sellaista pervoa käyttistä, mihin en ole muualla vuosien saatossa reissatessa törmännyt. Parasta kaupungissa on ehkä sen ehdoton suvaitsevaisuus, tyyliin sunnuntainen homotango Kreuzbergissä. Infolainen on todennäköisesti kuin kotonaan Brenzlaur Bergin kaupunginosan mielettömän mukavissa kahviloissa. Lähimain löytyy myös hienoja uniikki t-paitoja erottamaan Otaonnelan hipsterit fyssan pänttääjistä. Neljässä päivässä rakastuin täysin - kohta olenkin menossa uudestaan. Joissain mahdollisista tulevaisuuksistani, voisin jopa kuvitella asuvani Berliinissä.”

Tampereen eksotiikkaa

eli mihin jatkot parhaimmillaan johtavat

Teksti ja kuvat:

Juho Kokkola

Tuija Veline

Olli Mattila

Kati Heikkinen

Kuvan Tiitus liittyy tapaukseen

Lähtöloungena toimi Servin mökki, jossa tutustuimme kanssamatkailijoihimme, alkuperäisen tamperelaiskulttuurin edustajiin. Ilta vaihtui yöhön, syötiin, juotiin. Noin puolen yön aikaan kehoitettiin kuulutuksen kautta lennon AY86999 matkustajia siirtymään lähtöportille sanoin ”Go to gate ou kei twenty, ou kei twenty”.

Portilla oli tunkua ja epämiellyttäviltä tilanteilta ja ihmisiltä ei voinut välttyä. Toiset olivat nauttineet liikaa ja menivät pitkin seiniä, ja toisilla oli selkeä tarve valuttaa eksistentiaalista angstiaan kyynelten muodossa suoraan naamalle. Yhtä kaikki, 0300 kaikui last call, jota tottelimme vaistonomaisesti. Yhtäkkiä olimme nousseet kyytiin matkalle ghettoon, Tampereen Hervantaan.

Jopa Jamaikan pahamainen Kingston tuntui leikkikentältä kuultuamme tarinoita määränpäästämme. Fine. Ready for take off.

Lennolla meitä valmisteltiin ghetto-elämään, kun eräs alkuperäisen tampere-laiskulttuurin edustaja teki tuttavuutta heille ominaisella tavalla, eli lösähti suoraan matkamme naispuolisten edustajien syliin. Tunnelma kuumeni, mutta housuja ei silti riisuttu sukupuolitautilien pelossa. Päätimme pysyä tiiviissä ryhmässä, tapahtui mitä tapahtui. Kaveria ei jätetä.

Lasku oli muhkurainen, kone liukui hallitsemattomasti muutama sata metriä ennen kuin pysähtyi. Pelonsekaisin tuntein hyppäsimme ulos ja lähdimme aamuyön bileisiin, jotka ta-

“...tamperelaiskulttuurin edustaja teki tuttavuutta heille ominaisella tavalla, eli lösähti suoraan matkamme naispuolisten edustajien syliin. “

kana istunut mies lupasi järjestää. Älppäri ja kylmää lonkeroa, parempaa kuin osasimme odottaa. Kuten aina, kaikki hyvä loppuu aikanaan; nyt tuli etsiä ruokaa ja ennen kaikkea päästä keskustaan. Siis minne? Niin, Tampereen keskustaan. Selvä, kokeillaan.

Bussiin noustiin tyylikkäällä stadilaisella meiningillä, rahat vain tiskiinkin ja toivotaan ettei kuski tajua laskea niitä. Hitaasti, mutta varmasti lähestyimme sitten keskustaa pienen jetlagin vielä vaivatessa. Kulttuurishokki oli melkoinen, kun kävelimme McDonald'siin ja huomasimme, ettei se ollutkaan auki vielä kahdeksalta. Niinpä menimme odottelemaan aukeamista pieneen kahvilaan.

Kulttuurien yhteentörmäys aamuisessa ruokaravintolassa oli väistämätöntä. Kiihkeään ja hektiseen elämäntempoon tottuneina Espoolaisina Teekkareina tuli paikallisten aamulla viettämä Siesta täytenä yllätyksenä. Ravintolan ovien avaaminen ei suinkaan tarkoittanut keittiön olevan vielä hereillä, minkä seurauksena saimme kylmän vastaanoton tarjoilijalta: ”Pikkulämpimät tulee vähä myöhemmin.” Tämä tarkoitti, että tiskiltä käteen jäi loskainen limonadi. Lasin takana heräävä Tampere hyvin mielenkiintoisine representaatioineen kulutti odottavan aikaa. Ja vihdoinkin ne pikkulämpimät; tack.

Paluulennolla tajusimme ghettokulttuurin iskeytyneen sydämiimme. Huomasimme ryvettyneen olemuksemme vasta kun stadilainen tiukkistäti päätti moraalisaarnata, vaikka kone ei ollut vielä edes ilmassa. Hu-

vittuneita katseita vaihdettuamme iskimme liput tiskiinkin ja vaivuimme syvään horrokseen.

Häpeäbrändin riski jää yksin Tampereen harteille libertaristisen eetoksen mukaisesti. Vastaavalla tavalla kuin kulttuurimme tuottama ruumishäpeä, myös matkakohteemme tuottama häpeäbrändi on performatiivisuudessaan imaginaarista väkivaltaa.

Pikkulämpimät

Paskaa lunta

Teksti ja kuvat: *Oula Antere*

Pari viikkoa laskemista Alpeilla. Eihän se kivaa ole.

Ihan törkee krapula, emmä haluu lähtee mihinkään. En ainakaan haluu herätä pakkaamaan loppuun. Enkä haluu kävellä takas kotiin automaatiletalle mut en haluu jäädä kylmäänkään. Edessä ehkä elämäni kaksi paskinta viikkoa.

Tää kone on sairaan pieni ja ahdas ja täynnä jotain nörttejä teekkareita. Onneks sentään kukaan turistidille ei taputa kun pyörät tekee tuttavuutta Berliinin kanssa. Riemua ei jatku pitkään, miks täs bussissa on kaks kerrosta? Ja apukuski, mut ei silti myydä kaljaa. Paska istumapaikka, kuolen heti jos tää ajaa liian matalaan siltaan.

Herään parisängystä karvaisen parrakkaan miehen kanssa. Mökkitoverit puhuu vaan ruotsia, oulua tai konetekniikkaa. Ulkona ei näy merkkiäkään laskukelpoisista mäistä, saati parin metrin lumikerroksesta. Voi homo, mihin mä oon oikein tullu?

Entä sit se aurinko? No ei näy. Rinteet löyty, mut ne on ihan syvältä. Niin pitkiä et meinaa nukahtaa, ja sit joku pässi on viel keksiny et lihaksissa on maitohappoja, joiden tehtävänä on vaan saada aikaan ylenpalttista vitutusta rinteiden alapäässä. Afteriweissikin maksaa MELKEIN KOLME EUROA TUOPPI. Ei näköjään missään tsekeissä olla.

Lopulta sitä lunta tulee, tietty päivällä. Ei mun kasvot oo terästä! Jotkut hakee rajan takaa viinaa suksilla, mä oon lähinnä tottunu autolauttaan.

Voi vitunvitunvitunvittu, sitä lunta piti olla niin paljon, et voi huoletta laskee missä vaan!

Millä mä nyt lasken? Onneks täällon kuulemma kamat alennusmyynnissä. Naama tsentään saa nättiä brunaa pilvettömältä taivaalta. Mut kuka on tuo peilistä tuijottava pandapesukarhu?

Ja miks nää rinteet on näin täynnä jotain alottelijoita? Tää on yks pannukeidas koko paikka. Tuollaki jotkut turistit veti melkosella pelisilmällä päin toisiaan. Toisella tais olla viel telemarkit, luulee vissiin olevansa joku norjalainen vuoripeikko.

“Voi homo, mihin mä oon oikein tullu?”

Takas mökillä noi muut makaa yhdessä kasassa ja hieroo toistensa hartioita. Tää on ihan ku jossain BB-talossa. Mä en jaks enää. Pitää ehkä turvautua tohon euron viiniin, vaikka se maistuukin kiljulta. Kohta pääsen pois... Vihdoin ja viimein näkyy pilvien raoista Suomen rannikko. Ei tätä ois pidempään kestänykään. Tervetuloa takas, ihana arki!

Kaikki on paskaa, ja matkailu on perseestä

Kyllä mua sit ottaa päähän yks juttu. Harvoinhan mua mikään ärsyttää, mutta tämä on kyllä sellainen asia. Miksi kaikkien pitää matkustaa ja olla niin hirveän fiiliksissä siitä ja tehdä reissussa siistejä juttuja ja laittaa Facebookiin kuvia. Ja statuksiin matkablogiurleja! Jumankeuta.

Mä olen aina halunnut matkustaa, ja tähän mennessä pitäisi olla jo ainakin puolet maailman maista kierrettynä. Olen jo 20-vuotias, ja olen käynyt vasta alle 20 maassa! Alan olla jo niin vanha, etten kohta jaksakaan enää lähteä minnekään. Ja pian olen jo kuollut. Elämä menee ihan hukkaan, jos kaikki safarit ja temppelit jäävät kokematta.

En ole ikinä reilannut tai reppumatkaillut. Suuri osa matkoista on tehty vanhempien kanssa, jotka ei ikinä halua tehdä matkalla mitään jännää. Viimeksi oltiin viikko Kanarialla ruotsalaisten lapsiperheiden keskellä. Äiti halusi vain ottaa aurinkoa, isä halusi vain ottaa olutta ja veli halusi ajaa feikkimarkettiin ostoksille. Matkan kohokohta oli se, kun vanhempani käskivät minun kysyä paikallisessa kaupassa kananmunien hintaa espanjaksi. Ihan kuin se turistikylän ruokakauppias ei olisi englantia osannut. Ajoimme myös autolla sisämaahan vuoristokaupunkiin. Tärisin koko matkan vahtien isäni päätä, joka aina välillä eksyi katselemaan hienoja maisemia silloin kun olisi pitänyt keskittyä kapean tien mutkiin ja vastaantuleviin rekkoihin. Pääsimme hengissä kaupunkiin, joka oli kuuluisa mäntyyn ilmestyneestä Madonnasta. Näytti siellä olevan joku iso puu keskellä kirkkoaukiota. Itse kirkko tosin oli kiinni. Sitten äiti suuttui minulle, kun en osannut sekä lukea hänen ajatuksiaan että kääntää niitä espanjaksi rätkäkaupan myyjälle.

Kävin toki myös viime kesänä Amerikassa. Oli ihan kivaa. Meidän olisi pitänyt mennä Six Flags -huvipuistoon, mutta ei me sitten mentykään. Olihan siellä isoja autoja, taloja ja ihmisiä. Ja maapähkinävoita. Ja Dairy Queen. Huomasin, että maa oli osittain ihan samanlainen kuin telkkarissa. Ehkä suurempi pettymys oli, ettei se toisaalta ollutkaan.

Sitten yksi juttu vielä. Itävallan reissu oli hyvin antoisa, vietin viikon ihan Sveitsin rajan tuntumassa. Koko ajan mietin, että pitää tsiellä Sveitsin puolellakin käydä kääntymässä. Sitten yhtenä iltana vierailin erään paikallisen herrasmiehen luona, ja talon pihassa hän sanoi, että raja on tuossa 20 metrin päässä. "Siistiä, noi valot on siis Sveitsin puolella!" Jostain kumman syystä en sinä iltana mennytäkään rajan yli, homma kai vaikutti aivan liian helpolta. En vielä tänäkään päivänä ole käynyt Sveitsissä. En vaan osaa matkailla.

Nyt olen täysin masennuksen kourissa, koska minulla ei ole varattuna minkäänlaisia lentolippuja saati tiedossa vapaata hetkeä, jolle voisin selälaiset varata. Dediksiä tulee dedisten perään ja töitäkin pitäisi tehdä. Samalla joudun kuuntelemaan muiden kahden viikon mittaisista orgasmeista Alpeilla ja tulevista matkoista valtamerten taakse. Mistä te oikein revitte rahat ja ajan siihen reissaamiseenne? JUMALAUTA!1!! Mä meen kotiin koodaamaan.

Matka päämääränä

Olen onnellisimmillani, kun odotan lentokenttäbussia Rautatientorilla. Rinkka painaa selässä, väsymys jyskyttää otsalohkossa ja hiki virtaa. Samalla elämä maistuu niin täydeltä, ettei siitä kivusta halua eroon. Niinä hetkinä tuntee olevansa lähdössä.

En voi tajuta ihmisiä, jotka lähtevät lentokentälle taksilla. Se on kuin pelaisi pokeria ilman panoksia tai pokailisi naista, josta ei ole kiinnostunut: turhauttavan merkityksetöntä. Olen käyttänyt taksia matkustamiseen vain kerran Kaukasuksella - ottaakseen kiinni transsiperian junan, josta myöhästyin matkalla Kiinaan. Muissa tilanteissa en lähde kiesiin kyytiin, vaikka minulla olisi siihen varaa. Kun maksaa vähemmän, näkee enemmän.

Ulkomailla eksyminen on yhtä juhlaa. Karttaan kouristuksenomaisesti tarttuvat turistit eivät selvästikään tajua, että elämä kyllä kantaa, vaikei koko ajan kontrolloi. Parhaat asiat tapahtuvat nimenomaan sattumalta, kartan ulkopuolella. Vierailta kaduilla harhaillessani olen löytänyt hehkeitä tyttöjä ja satumaisia jäätelökioskeja. Molemmissa on oma hohtonsa, vaikka hetken nuoleskelun jälkeen asfaltti alkaakin taas polttaa.

Akateemisesti ylemmydentuntainen reppumatkailija on imperialismin haamu. Kun hikoilee ja kävelee kaksi kilometriä väärään suuntaan, kyse on puhdistautumisriitistä. Riitillä pyydetään anteeksi omaa paremmuutta. Intiassa käytän junaa, jotta olisin aidompi kuin muut turistit. Juna on täynnä intialaisia turisteja. Amazonilla ostetan ryhmämatkan koskemattoman heimon luo.

Länsimaisen kulttuurin epäkelpoisuuden tunteen taakkaa kantaen osoitan paremmuuteni olemalla riittävän hyvä. Hien ja rakkojen avulla, kasvot pölyssä voin vihdoinkin todeta olevani yhtä hyvä kuin paikalliset. Ylemmydentuntonsa lopullisesti kadottaneille englantilaisille pakettimatkatuisteille on turvallista naureskella kadun toiselta puolelta internet-kahvilasta.

Pakettimatkailija sitoutuu matkaan projektina. Hän katsoo oikealle kaksikerroksisessa bussissa kun kuuluttaja mainitsee Historiallisen Faktan. Hän kohtaa Paikallisen, ja ehkä jopa uskaltaa vähän tinkiä kun matkaopas yllyttää. Hauskinta on hotellin baarissa, jossa ei tarvitse pelätä ja saa rauhassa keskittyä eksoottisiin drinkkeihin. Pakettimatkailijan matkan tarkoitus on unohtaa arki.

"MIKÄ ON AITOA? REPPUMATKAILIJAN TRAGEDIA ON SE, ETTEI HÄN VOI KOSKAAN OLLA VARMA MILLOIN HÄN LIPSUU MATKAAN PROJEKTINA..."

Jos valokuvaan matkoilla, teen sen nähdäkseni kirkaammin ja tuoreemmin. En halua kuvaa itsestäni Eiffeltornin juurella. Jos haluan nähdä itseni, katson peiliin. Euroopan pääkaupungit menevät pilalle turisteista, jotka ovat tulleet paikalle ilmeisesti yksinomaan ottaakseen kuvia. Minä en kehtaisi päteä todisteilla elämättömästä elämästä edes naapurin koiralle. Nämä tyypit esittelevät kuviaan kaikille, joita ei kiinnosta. He ovat ihmisiä, jotka luulevat vieläkin, että phuksivuodessa oli kyse siitä, kuka saa lakkiin vaadittavat pisteet kokoon nopeimmin. CV:ssä he ilmoittavat harrastavansa matkailua. Samalle teennäisyyden tasolle voisin yltää vain sanomalla harrastavani lukemista. Tai hengittämistä.

Liian usein lentokentillä ja juna-asemilla joutuu kuuntelemaan korvat punaisina maanmiestensä puheita: Viinaa on juotu. Huijatuksi on tultu. Reissun rohkein tempaus oli käynyt julkisessa vessassa. Salaan suomalaisuuteni suomalaisilta aina kun vain voin. Nämä tyypit eivät nimittäin tajua, ettei saman maan passi tee meistä kotimaan ulkopuolellakaan yhtä suurta ydinperhettä. Emmehän me oikeasti edes tule samasta kulttuurista.

He ovat turisteja, minä moderni nomadi. Meidän välistämme kuilua ei voi paikata mikään määrä bourdieulaista kulttuuritahtoa.

Kotona voi näyttää kuvaa ja sanoa paikannimen jonka sijaintia ei tiedä. Reppumatkailija ei etsi unohtusta arjesta vaan haluaa laajentaa maailmaankuvaansa. Valmiit sisäiset mallit on hankittu televisiosta, mutta niistä osataan tarvittaessa luopua.

Reppumatkailija on jäädä kaksikerroksisen bussin alle katsoessaan Monumenttia. Paikallisten kanssa hän järjestää bileet. Hauskinta on kuitenkin pussikaljoitella auringonlaskun värjäämällä luonnonrannalla ja miettiä rohkeuttaan ja ainutlaatuisuuttaan. Nousuvesi on vienyt edellisen reppumatkailijan istuinalusena käyttämän sixpackin kuoren.

Mikä on aitoa? Reppumatkailijan tragedia on se, ettei hän voi koskaan olla varma milloin hän lipsuu matkaan projekti - juuri siihen, mistä hän pyristelee irti: pilveä poltetaan Amsterdamissa, koska kaupunki on yhteisesti luotu projekti median aiheuttamien pilvenpolton fantasioiden purkamiseksi.

Yhteiskunta rakentaa turvahankkeita ja näennäisiä rajoja. Aidosta ei saa otetta, vaikka astuisi saarelle jolla ei ole ikinä ollut matkapuhelinta. Reppumatkailijana rauhoitun vasta sitten, kun heittäytyminen on spontaania ja seuraukset arvaamattomat.

Lähimmäksi aitoa matkustamisen tunnetta pääsin kulkiessani maan halki pohjoisesta etelään perjantai-iltana paikallisjunilla. Huumeruiskut viuhuivat ja välillä työnnettiin yhdessä bussia koska junakiskot olivat poikki.

Ei, maa ei ollut Meksiko eikä Vietnam.
Olin käymässä Tanskassa.

Kirjoittaja rakastaa hetkeä, jona ei vielä tiedä, mitä kulman takana odottaa.

Kirjoittajan harrastuksiin kuuluu CV:n perusteella lukeminen.

Club à Losca!

16.4.

Kuulumisia TEKista

Kesätyöhaku päällä?

Talouden tilanteen ollessa epävarma ja kesätyöpaikkojen saanti astetta vaikeampaa, on hyvä pitää mielessä, että näissäkin tilanteissa tukea ja turvaa tarjoaa Tekniikan Akateemisten Liitto TEK. Jos kesätyön haku on vielä edessä tai olet jo saanut kutsun työhaastatteluun, kannattaa lukea Teekkarin työkirjasta tärkeimmät työhakemuksessa ja työhaastattelussa muistettavat asiat. Jos työsopimuksen sisältö ihmetyttää tai haluat tietoa sopivasta kesätyöpalkasta, voit luetuttaa työsopimuksesi etukäteen TEKin lakimiehillä ja referenssejä muiden teekkareiden kesätyöpalkoista saat TEKin harjoittelupalkkasuosituksista.

Muista liittyä IAET-kassaan!

Kesätöiden alkaessa kannattaa myös liittyä IAET-kassaan eli teekkarien ja arkkitehtien omaan työttömyyskassaan, joka tarjoaa vakuutuksen valmistumisen jälkeisen työttömyyden varalle. Kassan jäsenen on mahdollista saada ansiosidonnaisista työttömyyspäivärahaa. Nimensä mukaisesti ansiosidonnaisen päivärahan taso riippuu palkan suuruudesta. Esimerkiksi 1600 euron kuukausitulolla summa olisi noin 990 euroa kuukaudessa. Ne, jotka eivät ole vakuuttaneet itseään, saavat Kelan maksamaa peruspäivärahaa, jonka suuruus on vain noin 550 euroa kuukaudessa.

Milloin liittyä?

Tärkeintä on huomata, että työttömyyskassassa on 43 viikon työssäoloaika. Toisin sanoen ollakseen oikeutettu kassan maksamaan työttömyyskorvaukseen on oltava 43 työviikon ajan kassan jäsen.

Opiskelijan onneksi työssäoloaika voi opiskeluaikana kerryttää myös osissa. Jos esimerkiksi olet 4 kesää töissä IAET-kassan jäsenenä, voit helposti saada kokoon 48 työviikkoa (12 viikkoa/kesä). Jäseneksi kannattaa siis liittyä jo fuksivuoden tai viimeistään toisen vuoden kesätöiden aluksi!

Paljonko maksaa?

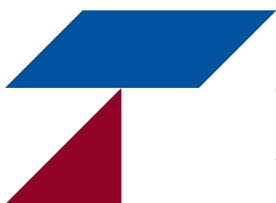
IAET-kassan vakuutusmaksu vuonna 2009 on 45 euroa. Summa on verovähennyskelpoinen. Liittyminen tapahtuu helpoiten TEKin nettisivujen kautta surffaamalla osoitteeseen www.tek.fi/iaet.

Tsemppiä työnhakuun!

Ja mikäli sinulle tulee mitään kysyttävää TEKiin liittyen, niin kysy voit myös Athenen omalta TEK-yhdyshenkilöltä, Ninalta, nina.vilja@tkk.fi, tai irkissä tuttavallisemmin nickillä nuupu.

Terveisin,

Atso Takala
TEKin Otaniemen Teekkariyhdyksies
atso.takala@tek.fi
050 3739 252

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

How often do you get the chance to test your future job?

McKinsey Helsinki office is looking for active and ambitious students with outstanding record for the **Helsinki Internship** program for Fall 2009 and Spring 2010.

The 8–12 week internship program is designed to acquaint you with McKinsey's integrated approach to problem solving, teamwork, and client engagements, and it offers a valuable work experience as a management consultant intern.

During the internship you will serve as a full-time member of a selected McKinsey project team. You will work with McKinsey experts from around the world and receive day-to-day coaching from your project manager and team members.

Are you interested in working in a challenging environment? Do you possess distinctive analytical and problem solving skills as well as initiative and drive? In addition, you should have 120 study points or more to apply.

Apply for the internship by March 31, 2009 by filling in an online application at www.mckinsey.fi

Soldier (detail), Vesa Pesonen.

McKinsey&Company